

Tärkeintä on tärkein

MIKÄ ON TÄRKEINTÄ? Siinäpä kysymys.

Jäin perhevapaalle 2019 syyslukukaudeksi. Koin vapaalle jäämisen tärkeäksi ja itsestään selväksi. Laatuajaksi uuden perillisen kanssa. Näin toimii kunnan isi. Vapaan jälkeen isi on kunnossa, kuten myös lapsi.

Koulujen syyslukukauden alkaessa olo oli haiseva ja levoton. 25 vuoden rutiini ei tällä kertaa toteutunut. Tunne haihtui nopeasti. Näkyvät pärjäävän siellä.

Kuka olikaan tämä lapsi? Erilainen kuin ensimmäinen, yksilöitähän nämä. Samat tarpeet kuitenkin. Unta, ruokaa, läheisyyttä, perustarpeita kenelle tahansa. Taapero ei feikkaa. Jos tarve ei tyydyty, on isi pulassa.

Leipää ja sopiva määrä sirkushuveja. Ruokaa ja unta, unta ja ruokaa, ulkoilua, museokortin vingu-tusta, lähikirkon muskaria. Berliinissäkin käytiin pidennetyllä viikonloppureissulla kahdestaan. Kivaa oli. Perustarpeet ennakoimalla selvittiin, riittävän nopeasti.

”Tärkeintä on miettiä mikä on tärkeintä”, olen kuullut. Helpommin sanottu kuin tehty. Pienelle lapselle tärkein löytyy helpommin, mutta mikä onkaan tärkeintä itselle? Teotkin ovat usein toista kuin järki vihjaa. Kehtaako tai ehtiikö itselle tärkeintä edes ajatella, kuin ehkä ihan viimeiseksi.

Työsuojelussa tärkeintä on työn sujuminen, lapsen kanssa yön.

Miten se työ sujuu? Parhaimmillaan miltei itsestään. Pahimmillaan ei mitenkään.

Kuka määrittelee tärkeimmän työssä? Onko siihen sanottavaa tai kuullaanko edes? Mitä enemmän vaikutusmahdollisuuksia sitä parempi, sanoo tutkimus. Tyydyttyvät kaikkien tarpeet.

Vapaalle jäänti oli tärkeätä, tärkeämpää kuin ymmärsinkään. Tärkeimmän tärkeän tunnistaa usein vasta jälkikäteen.

Suosittelen hyödyntämään perhe-, opinto-, vuorotteluvapaita, työelämän joustoja. Työ on tärkeätä, mutta ei aina se tärkein kuitenkaan.

TIMO SAARINEN
TYÖSUOJELUVALTUUTETTU

